

Другі фронт мастацтваў

Анатоль ВЯРЦІНСКІ

АСОБНЫЯ РАДКІ

Розных гадоў

Мінск
«Галіяфы»
2010

УДК 821.161.3-1
ББК 81(4Беи)-5
В99

Серыя заснаваная ў 2000 годзе.

Гэтае унікальнае паэтычнае выданне рэкамендуецца для шырокага кола чытачоў.

ISBN 978-985-6906-38-4

© Вярцінскі А., 2010
© Афармленне. ПВУП «Галіяфы», 2010

I. ЛЮДЗІ, БУДЗЬМА ЧАЛАВЕКАМІ!

* * *

Пішу не Евангелле ад Анатоля,
апосталам не збіраюся быць,
звяртаю толькі увагу на тое,
што бліжняга ўсё-ткі трэба любіць.

Не будзе любові той – будуць на свеце
злыбеды, беды ды ліхалецці.

* * *

Не прыніжаю іншыя вартасці я.
Але ў адным перакананы я толькі:
верх мудрасці нашай – гэта ўсё ж дабрыня,
і ў дабрыні – мужнасці нашай вытокі.

* * *

Ёсць людзі – добрыя сапраўды.
І ёсць, што добрымі прытвараюцца.
І ёсць, што добрымі быць стараюцца:
праходзяць школу дабраты.
За ўрокам ўрок, за класам клас...
Што ж, падтрымаем іх старанне,
іх найшчырае парыванне,
пажадаем: «У добры час!»

* * *

Гэтым паспагадаем
І зразумеем тых,
спагадліва апраўдаем
далёка не святых.
А тут, відаць, недарэчы
наш чалавечы боль,
тут – распраўляй плечы
ды давай бой.

* * *

Бачу я: нехта некага любіць.

Гэта іх справа, гэта іх права.

Бачу я: нехта некага губіць.

Тут і мая ужо справа.

* * *

Сустрэчы – не здарэнне:
імкнуць да зарада зарад.
Іх узаемагарэнне –
як навальнічны разрад.
Сустрэчы – не толькі збліжэнне.
Ідзе, праз шум і тлум,
ўзаемапамнажэнне
нашых душ і дум.

* * *

Лепшы спосаб заварвання чаю,
калі тым чаем сяброў прывячаю.

* * *

Лепшы спосаб заварвання чаю --
той, што без злосці, без адчаю,
без слова нядобрата, аблыжнага,
без абварвання костачак бліжняга, -
той, што радасць жыцця пацвярджае.

* * *

Лепшы спосаб заварвання чаю,
калі любоў яго суправаджае:
усмешка... пяшчотны позірк... лагода.
словам, заварка, любоў ды згода.
Тады да чайнай самой цырымонії
яшчэ дадаецца і водар гармоніі,
тады ў дадатак да цвету чайнага
дае значь і прысмак шчасця звычайнага.

* * *

Нельга ж вечна жыць, як некалі.
Час зусім другі – глядзі!
Людзі, будзьце чалавекамі!
Чалавекі, будзьце людзьмі!

* * *

Ты кажаш, сяброў усё менш і менш?
Гаворыш аб гэтым як аб драме?
Ды горшае – гэта сціранне меж
паміж непрыяцелямі і сябрамі.

* * *

Разуцца б і пайсці сцяжынай –
то травяністай, лугавой,
то гладка ўбітай, палявой,
нагамі ўбітай, не машынай.

* * *

Вось твой лясок. Вось твой пясок.
Вось твае сосны, твая яма.
Пачуць бы яшчэ раз: «Сынок».
Паклікаць бы яшчэ раз: «Мама».

* * *

Засынаюць дзеці хутка,
моцна спяць, прачынаюцца чутка...

* * *

Ідуць, за рукі ўзяўшыся, дзеци.
Здорава, дзеци, жыць вам на свеце!
Ідуць закаханыя – рука ў руцэ.
Не йдуць, а плывуць па чароўнай рацэ.
Хораша рукі дзіцячыя дружаць!
Хораша плыць па чароўнай рацэ!..
Я іду, а рука мая тужыць,
душа мая тужыць па нечай руцэ.

* * *

Трэба вучыцца жыць у дзяцей.
І яшчэ – у вялікіх людзей.
А гэтыя людзі – вялікія дзеци
у звычайнym дарослыim свеце...
Словам, вучыцца трэба ў дзяцей.

* * *

«Ты на гару, а чорт за нагу...»
Дык што рабіць у гэткім разе?
Змірыцца з думкаю аб паразе?
Скарыцца чорту? Чакаць аказіі?
Ці проста не марыць пра тую гару?

* * *

Ну так, вядома, Бог не цяля.
Ён добра бачыць круцяля.
Але чаму патурае яму,
спрытнаму круцялю таму?

* * *

Не дораг абед, а дораг прывет?
Страў на стале было нямала.
Былі сурвэткі, быў куверт,
а ветлівасці вось і не хапала.

* * *

«Залаты шлягер», «залаты матч»,
«залатое пяро», «залаты мяч»,
«залаты віцязь», «залаты знак»...
Ці не шмат золата, аднак?
Яшчэ і такое пытанне гучыць:
«Ці ўсё тое золата, што блішчыць?»

* * *

Пытаюся часта наяве і ў сне:
«Як яны там без мяне?»
А яны? Ну, што яны.
Жывуць без цябе і хоць бы хны.

II. ЖАНЧЫНА. МУЖЧЫНА. КАХАННЕ...

* * *

Куды вядзе месячны след,
што свеціцца на вадзе?
Вядзе ён у дзіцячы свет,
у казачны свет вядзе.
Ну, а куды яшчэ вядзе
сцяжынка, што свеціцца на вадзе?
Да першага кахання твайго,
Да зорных дзён яго.

* * *

Пра месца ў жыцці, як дзеці,
гадаем, думаєм, снім.
Месца маё ў свеце —
месца ў сэрцы тваім.

* * *

Вось-вось растаюць ледзяшы.

Ідзе вясновы дождж пяшчоты –
патрэбны для травы душы
і для лістоты ўсёй істоты.

Як без яго змаглі б! Што ты!

З ім мы і робімся людзьмі...

Ідзе вясновы дождж пяшчоты,
ідзе маёвы дождж любві.

* * *

Любоў адкрывае скарбы,
абсягі новых зямель.

Варожасць кідае на скалы,
нянавісць садзіць на мель.

Любоў і лад узвышаюць,
вядуць за далягляд.

Варожасць і злосць прыніжаюць,
адкідваюць назад.